

Понéже мóи ти родýтели, mà любатъ
мнóго: за то сѧ грыжатъ и за здрáбие мì,
и не mà оставатъ да ѿмк отъ онїя, кóлко
сѧ смышлабатъ какъ то mà побреждабатъ.

5

Шáйка ми вýнаги ми го бори както лѣ-
ностъ та є велíка злина, и рáжда мнóго зли-
ны: прáки чело вѣка мерцина, дeвeло вѣна, не-
подвїжна, лѣнива, и никаква.

Отéцъ мì, понéже люби предспѣвие-то
ми, колíкото сѧ, сми́сли, кой то мì трéблатъ,
усердно мì ги купова: плаща плаата-та на-
наждыти ли ми учитель: за то като гаéдамъ,
колко же лай моë-то предспѣвие, вýнаги мó-
ла вóга, за да мв подаръ вѣички тे добри-
ны, колíко-то же лай отъ душы, за благопо-
лучие на вѣичко-то наше Домородство:

Често дохóжда у домà отéцъ мì испотéнз:
и лазъ отхóждамъ до порта-та, да гò посрѣши-
на, и сыноўно поздравля, и цѣлувамъ неговата
рукъ съ подобна почестъ:

Добрѣ дошёлъ кáзкамъ, отéцъ мёй! и-
вхóждамъ тако съ него у домà, показыва-
юще, велíка-та радость на мòл-та душа, за-
щото гò видѣхъ.

Тýтакси като сѧ упокой; пытла mà, далъ
злалгали на наðки-те, далъ напрѣвихъ подобна-